

“El poeta no fingeix dolor”

A ‘T’hi sé’ Enric Casasses recull pràcticament la totalitat de poemes que va escriure en una única llibreta entre el febrer del 2010 i el maig del 2011. Quatre dècades després de ‘La bragueta encallada’, la seva escriptura continua sent jove, nova, imprevisible i carregada d’electricitat

a

llegim

46-47

● Entrevista a Iolanda Batallé, premi Prudenci Bertrana ● La Magrana edita un recull d’articles inèdits de Gaziel

48-49

● Jordi Marrugat publica un llibre de referència per entendre la poesia catalana ● Els contes de George Saunders

◆◆◆◆◆ Jordi Nopca

Enric Casasses va presentar *T’hi sé* (Edicions de 1984) al bar Horiginal de Barcelona aquest dimecres. La sala estava plena fins dalt. Hi havia molts poetes, algun novel·lista, la seva mare –de 91 anys– i una quantitat considerable d’estudiants universitaris. Assistir a un dels seus recitals és una experiència que no cansa. Descobrir-lo encara desvetlla l’escriptor amagat que porten molts joves a dins. Tornar-hi confirma que, en el seu cas, reinvençió i autenticitat avancen al mateix ritme.

Unes hores abans de guanyar-se el públic de l’Horiginal –el local programa poesia un cop per setmana des de fa una dècada–, Casasses entrava a la bodega Montserrat del carrer Viladomat i, amb la pel·lícula *Banana Joe* de fons, parlava del procés creatiu del seu últim llibre. A les mans hi tenia el quadern, petit i gastat, que va omplir entre el febrer del 2010 i el maig del 2011. “A *T’hi sé* hi ha gairebé tota la poesia que vaig escriure en aquest temps –va dir–. Anava seguint la línia que intuïa que tenia la llibreta. Hi afegia un poema rere l’altre, segons el que em sortia cada dia. Gairebé tot ho escrivia en tinta negra sobre fons blanc: aquesta seria la idea visual o estètica que seguia. De vegades hi havia un punt de color, quan dibuixava i pintava”. La part il·lustrada ha quedat pràcticament tota fora del llibre, excepte el campanar de l’església d’Agullana i un dibuix en què un home amb barret de copa i guitarra navega per aigües tranquil·les. Al seu voltant s’hi poden llegir paraules de Dylan Thomas (“Si et rendeixes ara, pagaràs el doble al’ogre avar”), Robin Williamson (“Canto per tornar les cançons cap a elles mateixes”) i Henry Vaughan (“L’altra nit vaig veure l’eternitat”). “A *T’hi sé* hi ha alguns poemes-quadro, però encara queda, per tenir tot el llibre que hi vull dedicar”, explicava. Un dels exemples és *Autobiolitografia*, un poema traspassat per un silenci commovedor: “La pàl·lida fantasma que era el meu / poble a la llum de la lluna / s’ha convertit en un fosca fòssil a / l’ombra engegadora del reflector / de la fàbrica de gallines / mentre el gos invisible de sempre protesta / i una finestrella encesa escolta”.

Casasses acumula una gran quantitat de projectes, que van apareixent al llarg de la conversa. Té un llibre traduït del nord-americà Kenneth Patchen, *Poemscapes (Panorames de poema)*, encara sense editor. Al gener, amb Feliu Gasull presentaran l’espectacle de veu i guitarra *Vine, si vols*. “Entre *Cançons d’amor i de revolució* i *T’hi sé* vaig anar escrivint poemes. Els vaig anar acumulant i s’han quedat entremig d’un i altre llibre”. Quan hagi triat què inclou i què deixa fora, els publicarà en

“ENCARA QUE A T’HI SÉ’ HI HAGI FORMES DIFERENTS, HI HA MÉS UNITAT PERQUÈ INCLOU TOT UN MOMENT MEU”, DIU CASASSES

AL POEMA ‘PARLA ARTURI L’ÀNGEL RESPON’, EL LECTOR LLEGEIX: ‘JO ÉS UN ALTRE / SÍ PERÒ / L’ÀNIMA ÉS MEVA’

un volum nou: *A la raó*. Hi ha, també, un recull d’aforismes pendent. “Tinc l’ambició de reunir-los tots, algun dia –va assegurar. I va afegir, amb sornegueria–: En diria *Aforismes de l’afloristeria*”. Tot rastre possible de pretensiositat quedaria desactivat gràcies al títol.

Desengany personal i col·lectiu

Abans del primer poema, els lectors trobaran dues cites dels trobadors Giraut de Bornell i Raimon de Miravall. Amor i itinerància són dos dels temes importants del llibre. ¿Podria ser que tingués a veure amb *D’equivocar-se així* (Empúries, 1997), un altre llibre directe i viscut? Allà escrivia: “Jo quan vivia / al 3 i 7 fan 13 / tot era més fàcil / i ara que em dus / al 2 i 2 són 4 / vaig al naufragi” (*Cant*). Aquí: “La solitud el no-res / tenen regust de tu però no em fas pas gust / de soledat ni de no res, / què ho fa? com és?” (*Tu*). “No hi he pensat gaire, en aquesta relació. Però en un i altre lloc hi ha poemes amb llibertat mètrica i d’estructura, quan m’interessa... –va dir–. Al principi, vaig anar acumulant material durant molts anys. Tenia molts llibres pendents de publicar, però no estaven endreçats. Vaig ajuntar els sonets, els poemes en prosa... i durant uns anys sortien poemaris meus amb una unitat formal. Ara la unitat és més fonda. Encara que a *T’hi sé* hi hagi formes diferents, hi ha més unitat perquè inclou tot un moment meu”.